

Неаполитанцитѣ отъ даждіята конто ги сж притиснахли днесъ, всички Аніеловцы бѣхж въ полкѣтъ на юнацитѣ.... Приятелитѣ ти имахж тя достоинъ да покарашъ работѣтъ кождо твоята породица е карала другъ пѣтъ.... Ако сж были излѣганы, хайде, върви си ты въ Амалфіо да спишь, а ный ще дадемъ кръстѣтъ Кармилскый на другыго който е по юнакъ отъ тебе.

Всякой може лесно да разбере слѣдствието, което докара въ сърцето на рыбаля всяка рѣчь отъ този възгласъ; и неописано е сблъскваніето на протиборнитѣ въ него чувства. Споредъ най послѣднитѣ рѣчи на ритора срамъ само виждаше въ оттегляваніето си, и туй го направи да забрави и Амалфіо, и женѣ и благополучіе, и тѣй скача отъ ладіѣтъ на сухо и като пригрѣзва Кармилскый кръстъ. — Не, не! извика, Мазаніель не е недостойнъ прѣдъ прадѣдытъ си! Вашъ съмъ! Вашъ съмъ! хайдите!

Геновини ся усмихнах адскж усмихкж, Шатильонъ му постиснах ржкжтъ и кръстоносцитѣ заведоха тържественно свойгъ вожда на Кармилската стогня.

Слѣдъ полвинъ часъ, кръстоносцитѣ прѣвзеха твърделѣтъ на Сарацинитѣ съ вѣсторгъ безпримѣренъ и Пюни быде стърколенъ низъ высокытъ бреши отъ желѣзнытъ ржкж на Мазаніела, който като носяше кръстѣтъ на вратъ, а прѣпорецѣтъ на св, Богородицѣ въ рацѣ, видѣ двѣтъ войски съединены подъ неговж заповѣдъ конто и непрѣстанно ся умножаваха отъ Неаполскытъ жители, и отъ всякъдъ ся чуваха выкове. — Смерть на берницитѣ и потисницитъ ни.

Защото работытъ бѣхж хванжли пѣтътъ който Геновини бѣше прѣдначерталь, и “играта, споредъ израженіето на Дука Ривскаго, ставаше буйственно біеніе на тигрове.”